

อาทิตยที่ 10 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 9:9-13

⁹ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงดำเนินไปจากที่นั่น ทรงเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิว กำลังนั่งอยู่ที่
ด่านภาษี จึงตรัสสั่งเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป ¹⁰ขณะที่พระเยซูเจ้า
ทรงร่วมโต๊ะเสวยพระกระยาหารที่บ้านของมัทธิว คนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนมาร่วมโต๊ะ
กับพระองค์และบรรดาศิษย์ ¹¹เมื่อเห็นดังนี้ ชาวฟาริสีจึงถามศิษย์ของพระองค์ว่า “ทำไม
อาจารย์ของท่านจึงกินอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า” ¹²พระเยซูเจ้าทรงได้ยิน
ดังนั้น จึงตรัสตอบว่า “คนสบายดีย่อมไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บไข้ต้องการ” ¹³จึงไปเรียนรู้
ความหมายของพระวาจาที่ว่า ‘เราพอใจความเมตตากรุณา มิใช่พอใจเครื่องบูชา’ เพราะเราไม่
ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”

*****

1. จงตามเรามาเถิด

ในบรรดาอัศวินสองคน ดูเหมือนมัทธิวจะมีคุณสมบัติเป็น “สายล่อฟ้า” มาก
ที่สุดเพราะเขาเคยเป็น “คนเก็บภาษี” มาก่อน

โรมเลือกใช้วิธีเก็บภาษีที่ถือว่ามีประสิทธิภาพสูงสุดแต่เสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด นั่นคือ
“ประมูล” หาผู้ที่เสนอเงินแก่โรมสูงสุดแล้วมอบสิทธิในการจัดเก็บภาษีแต่ละเขตให้แก่ผู้นั้น

เท่ากับว่าโรมขายสิทธิในการขูดรีดภาษีอย่างถูกกฎหมายให้แก่คนเก็บภาษี !

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าระบบนี้ถูกนำไปใช้เพื่อสร้างความมั่งคั่งให้แก่คนเก็บภาษีอย่างไร ยิ่ง
ในยุคที่ไม่มีหนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์ด้วยแล้ว ประชาชนแทบไม่มีทางรู้ได้เลยว่าต้องจ่ายภาษี
เท่าใด ซ้ำร้ายไปกว่านั้นก็คือพวกเขาไม่มีช่องทางอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคนเก็บภาษีได้เลย

เพราะระบบถูกนำไปใช้อย่างผิด ๆ โรมจึงยกเลิกระบบประมูลก่อนสมัยพระเยซูเจ้าไม่
นาน แล้วหันมาจัดเก็บภาษีเอง กระนั้นก็ตามโรมยังต้องจ้างคนเก็บภาษีหน้าเดิม ๆ อยู่ดี และ
การขูดรีดคอร์รัปชันก็ยังคงดำเนินต่อไป

ภาษีสำคัญที่โรมเรียกเก็บมี 3 ประเภทคือ

1. ภาษีที่ดิน อัตราร้อยละสิบหากปลูกข้าว และร้อยละยี่สิบหากปลูกผลไม้หรือองุ่น
โดยจะจ่ายเป็นเงินหรือผลผลิตก็ได้

2. ภาษีสายได้ อัตราร้อยละหนึ่ง

3. ภาษีสายหัว เรียกเก็บจากชายชาวฮิวผู้มีอายุระหว่าง 14-65 ปี และหญิงชาวฮิว
อายุระหว่าง 12-65 ปี

ภาษีเหล่านี้มีกฎหมายกำหนดอัตราไว้ชัดเจน จึงยากแก่การแสวงหาผลประโยชน์

แต่นอกเหนือจากภาษีทั้งสามที่กล่าวมา ยังมีภาษีอากรอีกมากมายหลายชนิดให้เลือกจัดเก็บได้ตามดุลยพินิจของคนเก็บภาษี ตัวอย่างเช่น ภาษีนำเข้าและส่งออกร้อยละ 2.5–12.5 ภาษีเดินทางบนถนนหลวง ภาษีข้ามสะพาน ภาษีเข้าตลาด ภาษีเข้าเมืองหรือท่าเรือ ภาษีผู้ส่งสัตว์ ภาษีล้อและเพลากวียน ภาษีมูลค่าเพิ่ม และอื่น ๆ อีกมาก

ภาษีที่เปิดช่องให้ใช้ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่เช่นนี้แหละ ที่ทำให้คนเก็บภาษีสรรวายเป็นบรรพนาถตาของประชาชน !

“คนเก็บภาษี” นอกจากจะเป็นที่เกลียดชังของคนทุกชาติแล้ว พวกเขายังขึ้นชื่อลือชาเรื่องความเลวถึง 3 กระทั่งด้วยกัน กระทั่งแรกคือโกงโรมซึ่งเป็นนายจ้างของตนเอง กระทั่งที่สองคือรับสินบนคนรวยเพื่อเลี่ยงภาษี และกระทั่งสามคือถอนขนหน้าแข้งคนจนซึ่งไม่มีปากไม่มีเสียง

สำหรับชาวยิวแล้ว ความเกลียดชังที่มีต่อคนเก็บภาษีนั้นมากเป็นสองเท่าของชนชาติอื่น ด้วยเหตุผล 2 ประการคือ

1. ชาวยิวเป็นพวกชาตินิยมสุดโต่ง คนเก็บภาษีทำงานให้กับโรมผู้เป็นเจ้าของอาณาจักร จึงถูกตราหน้าว่าเป็นคนขายชาติ
2. ชาวยิวเชื่อมั่นว่าพระยาห์เวห์คือกษัตริย์แต่เพียงพระองค์เดียวของพวกเขา การจ่ายภาษีให้แก่ผู้อื่นเท่ากับเป็นการละเมิดสิทธิของพระยาห์เวห์และเป็นการลบหลู่พระเกียรติของพระองค์

ด้วยเหตุนี้ ชาวยิวจึงมีกฎหมายห้ามคนเก็บภาษีเข้าศาลาธรรมหรือเป็นพยานในทุกกรณี และให้ปฏิบัติต่อพวกเขาเฉกเช่นเดียวกับสิ่งของหรือสัตว์มีมลทิน พวกเขาถูกจัดเป็นคนบาปในกลุ่มเดียวกับขโมยและฆาตกร ซึ่งถือเป็นชนชั้นเลวสุดในสังคมยิว

ทั้ง ๆ ที่มีทริวอยู่ในชนชั้นเลวสุดและทุกคนต่างพากันจงเกลียดจงชัง แต่พระเยซูเจ้าทรงเรียกเขา “จงตามเรามาเถิด” (มธ 9:9)

นี่คืออัจฉริยภาพของพระองค์ที่ทรงมองเห็นความสามารถของมนุษย์ พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยว่าเขาเคยเป็นเช่นใดในอดีต แต่ทรงสนพระทัยว่าเขาจะเป็นอะไรได้ในอนาคต

ไม่มีใครเชื่อมั่นในความสามารถของมนุษย์เท่ากับพระองค์อีกแล้ว !

เมื่อมีทริวลุกขึ้นจากโต๊ะเก็บภาษีแล้วติดตามพระองค์ไป สิ่งที่เขา “สูญเสีย” เทียบกับสิ่งที่เขา “ได้” คือ

1. เขาสูญเสียงานสบาย ๆ แต่ได้พบกับจุดหมายของชีวิต
2. เขาสูญเสียรายได้งาม แต่ได้รับการยอมรับนับถือแทนการดูหมิ่นเหยียดหยามจากสังคม
3. เขาสูญเสียความมั่นคงและความสะดวกสบายในชีวิต ซ้ำร้ายยังต้องพบกับการผจญภัยและกางเขน แต่ทั้งหมดนี้ก็นำไปสู่ความรุ่งโรจน์เช่นเดียวกับพระคริสตเจ้า
4. เขาต้องละทิ้งโต๊ะเก็บภาษี แต่สิ่งที่ได้มาคือความเชื่อใจของพระเยซูเจ้าที่จะใช้ความสามารถในการใช้ “ปากกา” ของเขาเพื่องานอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

มัทธิวได้รวบรวมคำสอนของพระองค์ไว้ในหนังสือพระวรสาร และกลายเป็นหนึ่งในหนังสือสำคัญที่สุดเท่าที่โลกเคยมีมา

เช่นเดียวกับมัทธิว หากเราตอบรับ **“การเรียก”** ของพระเยซูเจ้า เราอาจยากจนลงทางวัตถุหรือต้องเสียสละความทะเยอทะยานทางโลกไปบ้าง แต่สิ่งที่จะได้รับคือความสุขและความยินดีชนิดที่เราไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะมีอยู่ในโลกใบนี้

เป็นความสุขที่ **“สงบ”** และ **“อิม”** จริง ๆ

พระองค์มีคุณค่าเหนือทุกสิ่งที่เราได้เสียสละไปมากมายนัก !

2. เรามาเพื่อเรียกคนบาป

พระเยซูเจ้าไม่เพียงเลือกและเรียกมัทธิวเท่านั้น พระองค์ยังทรงร่วมโต๊ะเสวยพระกระยาหารกับคนเก็บภาษีเหมือนเขาและกับคนบาปอื่น ๆ อีกด้วย

พวกฟาริสีเห็นแล้วแทบเป็นลมล้มทั้งยืน !

เพราะพวกเขาแบ่งคนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือพวก **“เคร่งศาสนา” (Orthodox)** ที่ถือกฎระเบียบอย่างเคร่งครัดทุกตัวอักษร อีกกลุ่มหนึ่งคือพวก **“ชาวโลก” (People of the Land)** ซึ่งไม่ค่อยถือกฎเคร่งครัดนัก

พวกเคร่งศาสนาถูกห้ามติดต่อกับชาวโลก พวกเขาจะเดินทางร่วมกับชาวโลก จะทำธุรกิจกับชาวโลก จะให้หรือรับสิ่งใดจากชาวโลก หรือแม้แต่จะเชิญชาวโลกมาเป็นแขกหรือไปเป็นแขกของชาวโลกก็ไม่ได้

แล้วพระเยซูเจ้าไปนั่งกินข้าวกับชาวโลกได้อย่างไรกัน ?!

คำตอบของพระองค์คือ **“คนสบายดีย่อมไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บไข้ต้องการ”** (มธ 9:12) ซึ่งความหมายนั้นชัดและแสนง่ายคือ **“พระองค์พร้อมไปทุกแห่งที่มีคนต้องการพระองค์”** ดูเดียวกับหมอซึ่งควรอยู่ในที่ที่มีคนป่วยฉันทิ พระองค์ก็พร้อมอยู่ในที่ที่มีคนบาปนั้นนั่น

และเมื่อพระองค์ตรัสว่า **“เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”** (มธ 9:13) พระองค์ไม่ได้หมายความว่ามิบางคนดีครบครันจนไม่ต้องการสิ่งใดจากพระองค์อีก หรือพระองค์ไม่ทรงสนพระทัยคนดี

แต่ความหมายของพระองค์คือ **“พระองค์ไม่ได้เสด็จมาหาผู้ที่คิดว่าตัวเองดีแล้วจนไม่ต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่นอีก แต่ทรงมาหาผู้ที่สำนึกตนว่าเป็นคนบาปและรู้ตัวดีว่าต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเป็นอย่างยิ่ง”**

เหตุการณ์ครั้งนี้สะท้อนให้เห็นความคิดเกี่ยวกับศาสนาของบรรดาธรรมจารย์และฟาริสีซึ่งน่าจะหมดสิ้นไปแล้วในยุคสมัยของเรา นั่นคือ

1. พวกเขามุ่งรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของตนไว้มากกว่าจะคิดช่วยเหลือคนบาป พวกเขาเป็นดังหมอนที่ไม่ยอมไปเยี่ยมคนป่วยด้วยเกรงว่าจะติดเชื้อ

อันที่จริงศาสนาของพวกเขาคือ “ความเห็นแก่ตัว” เพราะพวกเขาสนใจเฉพาะความรอดของตนเอง แต่ไม่สนใจช่วยเหลือวิญญาณของผู้อื่น

2. พวกเขาสนใจวิพากษ์วิจารณ์ความผิดของผู้อื่นมากกว่าจะให้กำลังใจและช่วยเหลือเขาแก้ไขความผิดบกพร่องนั้น

เราทุกคนควรมีสัญชาตญาณในการช่วยเหลือคนบาปมากกว่าตัดสินินทาหรือด่าแข่งคนบาป !

3. ความดีในสายตาของพวกเขาอยู่ที่การตัดสินและประณามคนบาป หาใช่การเห็นอกเห็นใจและให้อภัยแต่ประการใดไม่

พวกเขาเป็นเสมือนหมอที่ชอบวินิจฉัยโรคแต่ไม่รักษาโรค !

4. พวกเขาถือศาสนาที่เน้นรูปแบบหรือพิธีกรรมภายนอกมากกว่าการช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเมตตา

พระเยซูเจ้าจึงทรงตักเตือนพวกเขาด้วยถ้อยคำของประกาศกโฮเซยาที่ว่า ‘เราพอใจความเมตตากรุณา มิใช่พอใจเครื่องบูชา’ (ฮซย 6:6)

คนอื่นอาจมองเราเป็นคนเคร่งครัดน่าศรัทธา แต่ตราบใดที่มีมือของเราไม่เคยยื่นออกไปช่วยเหลือผู้ขัดสน ตราบนั้นเราหาได้ศรัทธาและเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า แต่ประการใดไม่ !!!